

ANZAK ÖMER'İN HİKÂYESİ

1957 yılında İstanbul Tıp Fakültesi'nden mezun olup ihtisas yapmak üzere ABD' ye giden doktor Ömer Muşluoğlu görev yaptığı hastanede başından geçen çok enteresan bir hadiseyi şöyle anlatıyor:

“Amerika'ya gittiğim ilk yıllar (1957) lisanım pek o kadar iyi değil. Newyork'da Medical Center Hospital adlı bir hastanede görev almıştım. Fakat vazifem kan almak, kan vermek, serum takmak, elektrokardiyografi çekmek gibi işler. Hastaya o kadar önem veriyorlar ki yeni doktorlar hemen direk olarak hasta muayenesine, tedavisine verilmiyor. Diğer zamanlarda da laboratuarda çalışıyorum. Bir hastaya gittim. Yaşlıca bir adam. Tahminen yetmiş beş yaşlarında. Tabii kendisi ile İngilizce konuşuyorum. Kan vereceğim kolunuzu açar mısınız? Çünkü adamcağız kanser hastası olduğu halde üstelik kansızdı. Elimde kan torbası da var tabii ki. Pazusunu açtım. Baktım pazusunda dövme şeklinde bir Türk bayrağı var. Çok ilgimi çekti benim. Kendisine sormadan edemedim. Siz Türk müsünüz?

Kaşlarını yukarıya kaldırarak “Hayır” manasına işaret yaptı. Ama ben hala merak ediyorum:

“Peki bu kolunuzdaki Türk bayrağı nedir?”

“Aldırma işte öylesine bir şey” dedi. Ben yine ısrarla dedim ki: “Fakat benim için bu bayrak çok önemli. Dikkatimi çekti. Çünkü bu benim milletimin bayrağı, benim bayrağım.”

Bu söz üzerine gözlerini açtı. Derin derin yüzüme baktı ve mırıltı halinde sordu:

“Siz Türk müsünüz?”

“Evet Türk'üm...”

İhtiyar, gözlerime bakarak tanıdık bir göz arıyor gibiydi. Anlatmaya başladı:

“Yıl 1915. Sen hatırlamazsın o yılları. Çanakkale diye bir yer var Türkiye'de. Orada savaşmak üzere bütün Hıristiyan devletlerden asker topluyorlardı. Ben Anzak'tım Avustralya Anzaklarından. İngilizler bizi toplayıp dediler ki:

“Barbar Türkler Hıristiyan dünyasını yakıp yıkacaklar. Bütün dünya o barbarlara karşı cephe açmış durumda, birlik olup üzerine gideceğiz. Bu savaş

çok önemlidir.” Biz de inandık sözlerine, vaatlerine savaşmak isteyenler arasına katıldık.

Avustralyalı Anzak ihtiyar anlatmaya devam ediyordu.

“Bizim beynimizi yıkayan İngilizler, Türklere karşı topladığı askerlerin tamamını Çanakkale’ye sevk ediyorlarmış. Bizi gemilere doldurup Mısır’a getirdiler o zaman. Mısır’da şöyle böyle birkaç ay talim gördük, atış talimi. Ondan sonra da bizi alıp Çanakkale’ye getirdiler. Savaşın şiddetini ben ilk orada gördüm. Öyle ki denize düşen gülleler suları metrelerce yukarı fişkırtıyor, gökyüzünde havai fişekler geceyi gündüze çeviriyordu zaman zaman. Her taarruzunda bizden de Türklerden de yüzlerce insan hayatının baharında can veriyordu. Fakat biz hepimiz Türklerdeki gayret ve cesareti uzaktan gördükçe şaşırıyorduk. Teknolojik yönden çok çok üstün olduğumuz gibi sayı bakımından da fazlaydık. Peki onlara bu cesaret ve kuvveti veren şey neydi? İngilizlerin bize anlattığı gibi Türkler barbarlıktan böyle saldırıyorlar. Meğer barbarlıktan değil, kalplerinde ki vatan sevgisinden kaynaklanıyormuş. Bunu nereden anladığımı söyleyeyim. Biz karaya çıktık. Taarruz edemiyoruz. Bizi püskürtüyorlar. Tekrar taarruz ediyoruz. Bizi tekrar püskürtüyorlar. Tekrar taarruz ediyoruz. Derken böyle bir taarruzda başımdan yediğim bir dipçik darbesiyle kendimden geçmişim.”

Meraktan ağzım açık yaşlı Avustralyalıyı dinliyorum. Savaşın dehşetli anılarını anlatırken hastalığına rağmen tır tır titremeye başlamıştı. Devam etti:

“Gözlerimi açtığımda kendimin yabancı insanların arasında gördüm. Nasıl korktuğumu anlatamam. Çünkü İngilizler bize Türkleri barbar, vahşi kimseler olarak tanıttı ya. Ama dikkat ettim. Yaralarımı sarmışlar. Bana hiç de öfkeli bakmıyorlar. Kendime geldim iyice bu defa çantalarında bulunan yiyeceklerden ikram ettiler bana. İyi biliyorum ki onların yiyecekleri çok çok azdı. Bu haldeyken bile kendileri yemeyip bana ikram ediyorlardı. Şoke oldum doğrusu. Dedim ki, kendi kendime: “bu adamlar isteseler şu anda beni öldürürler. Ama öldürmüyorlar. Ve yahut isteseler önceden öldürebilirlerdi. Halbuki beni cephenin gerisine götürdüler. Biz esirlere misafir gibi davranıyorlar.” Bu duygularla “Yazıklar olsun bana” dedim. “Böyle asil insanlarla niye ben savaşıyorum ben. Niye savaşmaya gelmişim. Bu İngiliz milleti ne yalancımış ne kadar Türk düşmanımış” diyerek pişman oldum. Ama bu pişmanlığım fayda etmiyor ki. Bu iyiliğe karşı ne yapsam düşündüm durdum günlerce. nihayet bize serbest bıraktılar. Memleketime döndüm. İşte memlekette Türk milletini ömür boyu unutmamak için koluma bu dövme Türk bayrağını yaptırdım. Bu bayrağın esrarı bu işte.”

Benim gözlerim dolu dolu ihtiyara bakarken o devam etti:

“Talihin cilvesine bakın ki o zaman ölmek üzere iken yaralarımı iyileştirerek, sıhhate kavuşmama çaba sarf eden Türkler idi. Şimdi de Amerika gibi bir yerde yıllar sonra yine iyileştirmeye çaba sarf eden bir Türk. Ne garip

değil mi? Avustralya'dan Amerika'ya gelirken bir Türk'le karşılaşacağımı hiç tahmin etmezdim. Size minnettarım. Siz Türkler gerçekten çok merhametli nisanlarsınız. Bizi hep kandırmışlar. Buna bütün kalbimle inanıyorum.”

Peşinden nemli gözlerle;

“Bana adınızı söyler misiniz?” dedi.

“Ömer” cevabını verdim. Gayet merakla tekrar sordu:

“Peki niçin Ömer ismini vermişler sana?”

“Babam müslümanların ikinci halifesi isminden ilham alarak bana Ömer adını vermiş.”

“Yahu senin adın müslüman adı mı?” Ben;

“Evet, Müslüman adı” deyine yüzüne baktı baktı, birden doğrulmak istedi. Ben mani olmak istedim. Israr etti. Ama niye ısrar ediyordu? İhtiyarın ısrarına dayanamayıp yatakta oturmasına yardım ettim. Gözleri dolu doluydu. Yüzüme bakarak dedi ki:

“Senin adın güzelmiş. Benim adım şimdiye kadar Mr. Josef Miller idi. Şimdiden sonra “Anzak Ömer” olsun. Olsun Peki doktor beni müslüman eder misin? Müslüman olmak zor mu?”

Şaşırdım. Nasıl da birdenbire Müslüman olmaya karar vermişti. Meğer o yaşa gelinceye kadar içten içe hep düşünüyormuş da kimseyle konuşmadığı için, sormadığı için konuşamıyormuş. “Tabii” dedim “müslüman olmak çok kolay.” Sonra kendisine imanın ve islamın şartlarını anlattım. Kabul etti. Hem kelime-i şahadet getiriliyor, hem de çocuklar gibi ağlıyordu. Yaşlılık bir yandan, hastalık bir yandan bir de yıllardan beri içinde kavuşmak isteyip de bilemediği için kavuşamadığı İslamiyet'e olan hasretin sona ermesi bir yandan bu yaşlı gönlü duygulanmıştı. Mırıldandı:

“Siz müslümanlar tesbih çekersiniz bana da bir tesbih bulsan da ben de yattığım yerden tesbih çekerek Allah'ımı ansam olur mu?”

bu sözdende anladım ki dedelerimiz savaş esnasında Hakk'ı zikretmeyi ihmal etmiyormuş. Neyse uzatmayayım hemen bir tesbih bulup kendisine getirdim. Hasta yatağında tesbih çekiyor, biz de gerektiğinde tedavisiyle ilgileniyordu. Fakat benim için o daha bir başkalaşmıştı. Müslüman olmuştu. Bir gün yanına gittiğimde samimi bir şekilde rica etti.

“Beni yalnız bırakma olur mu?”

“Ne gibi Ömer amca?”

“Ara sıra gel de bana İslamiyeti anlat! Sen çok güzel şeylerden bahsediyorsun. O sözleri duydukça kalbim ferahlıyor. O günden sonra her gün yanına gittim. Bildiğim kadarıyla dinimizi anlattım. Fakat günden güne eriyip

tükeniyordu. Kaç gün geçti tam hatırlamıyorum. Hastanenin genel hoparlöründen bir anons duydum.

“Doktor Ömer! Lütfen 217 numaralı odaya gelin!”

Dedim ki içimden “Bizim Ömer amca galiba yolcu?” hemen yukarı çıktım. Odasına vardığımda görüğüüm manzara aynen şöyleydi: Sağ elinde tesbih açık duran sol kolunun pazusunda dövme Türk bayrağı, göğsünde iman ile koskoca Anzaklı Ömer son anlarını yaşıyordu. Hemen başucuna oturdum. Kendisine kelime-i şehadet söylettirdim. O şekilde kucağımda teslim-i ruh etti.

Bir Çanakkale gazisi görmüştüm. Yıllar sonra da olsa Müslüman Türk milletine olan sevgisi sayesinde kendisine iman nasip olmuştu. “Ne yalan söyleyeyim, ağladım.”

Derleyen: Yusuf ÇOBAN